

začuwać, zo spějće k něčemu wyššemu, k čemuž woni njedocpichu...
zo něšto we swojich wutrobach khowaće, čehož woni njepoznachu. Tež k waši
maj staršimaj, k bratram a sotram čehnje so tole spodziwane začuce, kotre
přičina sće wy. A mam-li tole wo dohromady wuprajić - pohladajće na
swoju mać, kak ta ^{na} was hlada, što ta k wam čuje, a w njeje mōenje bije
cej wutrobje, w jeje wóčku z rjōnu radosće pokrytym, w jeje stowje
třepotacym so w lubej naděiji - w tom wšom maće najkrawnišo was
prajene, što wasa rōdna wjes wot was wóčakuje."

Njemyslmy tola, zo je tōn naš lud tak liski a zymny přeciw kōšćim
narodnej mysličky, kaž chceděa nam to někotři narěćeć! Hož je lōtisu
skhadrowanku widěat, je so přewědčit, zo je narowak. Kak přecelnicy
su tam swojich studentow přijeli a z kajkej woprawoděe kralowskej hospo
liwosću su nas tam hospodowali cyty dny, kotrež tam přebywachmy!
Hižo dōm do skhadrowanki bě w Njějelcicach, jakoby wulki swojōdōn
nadešot. A kak bě hake njedřelu samu! W 5 hodz. bě cyta wulku tu
hižo přepjeljōna - z tym našim dobrym wjesnym ludom. A radosć so kō
demu z wóčow blyšćeše, zaharjenosć a hordostne začuce, kajkož mōže
jonož zbožowny nan začuwać nad synom, kotryž jemu radosć přichatje